

היו זמנים...

בלדה על בנים שחזרו לגובלם

היסטוריה על פי הזיכרון

היה עדיין חושך כשהמשאיות יצאו מחצר קבוצת כינרת. על המשאיות כמאה צעירים וצעירות שמחים, נלהבים, מאושרם שפניהם אל הקמת קיבוץ חדש. הקמת קיבוץ חדש הייתה חלומן של קבוצות החלוצים השונות, בו בזמן שהקיבוצים הוותיקים רצו לשכנע אותן להצטרף אליהם, להשלים, להצעיר את הקיבוץ הוותיק. אבל קבוצה זאת - בעצם איחוד של שתי קבוצות - הייתה איתנה בהחלטתה להקים קיבוץ חדש. התלהבותה ניזונה גם מהעובדה שהמוסדות הציעו להם לבחור באחד משני מקומות בגליל המערבי, שאז, בסוף שנת '48 היה מיושב במעט ישובים יהודיים.

מי הם היו צעירים אלה?

המוסדות - מוסדות כמו מוסדות - ידעו ששתי הקבוצות יצאו מהונגריה אחרי המלחמה (בדורי המלחמה זאת מלחמת העולם השנייה) לכן הן מתאימות לאיחוד ביניהן. הם לא טרחו לבדוק מה הם המאפיינים של כל קבוצה, מה הרקע של כל אחת מהן, העיקר שחברי שתי הקבוצות רוצות להקים קיבוץ חדש.

גם הצעירים עצמם לא טרחו לבדוק מי הם חברי הקבוצה השנייה, העיקר שיש להם שותפים להגשמת חלומן, שותפים להקמת קיבוץ חדש. השוני, המפריד בין שתי הקבוצות היה הרבה יותר מהמאחד ביניהן. הרקע, השפה, ההרכב, הכל היה שונה, אבל המאחד היה משמעותי ביותר וגבר על השוני - לפחות כך הם חשבו.

כאמור המשאיות יצאו בחושך. לאט לאט עלתה השמש והיה כבר כמעט אור מלא כשעברו בעמק בית נטופה. מראה מלהיב כשלעצמו. עברו בין שדות מוריקים, על יד ובתוך ישובים ערביים, עד שהגיעו למקום המיועד.

והמקום המיועד - שולי כפר ערבי נטוש. בתי הכפר עמדו שלמים אבל הצעירים רצו להתרחק מהם עד כמה שאפשר. ברחבה טבעית שנוצרה בין בתי הכפר הישנים ובין הבתים החדשים היפים יותר הציבו שולחנות, הכינו את הכיבוד, התחילו להקים את הגדר, הכל היה מוכן לחגיגה.

בעצם הכל היה מוכן להתחלה של חיי קיבוץ חדש, אבל הצעירים חשבו יותר על החגיגה שתתחיל מיד, מאשר על הימים, השנים שיבואו בתום אירוע.

מוזמנים רבים לקחו חלק בחגיגה. באו נציגי המוסדות השונים, נציגי הישובים היהודיים המעטים של האזור, אבל נוכחותם של נציגי הכפרים השכנים, ערבים, דרוזים שימחו במיוחד את הצעירים. כולם קיוו ליצירת שכנות טובה.

נאמרו כל נאומי הברכות, נאכל כל הכיבוד, אפילו הקמת הגדר כעט הושלמה. האורחים התפזרו, חלק מהצעירים חזר לקבוצת כנרת - ביתה של אחת הקבוצות - והשאר נשאר במקום.

הצעירים התמקמו בבתים הקיצוניים, היפים של הכפר, קבעו את המקומות הציבוריים והכינו את ארוחתם הראשונה בביתם החדש, בעצם ביתם הראשון שאמור להיות ביתם הקבוע. בית קבוע אחרי שנים של חוסר קביעות. (לא רוצה להשתמש במילה "נדודים")

אחרי הארוחה התחילו לדון בוכניות למחרת, אבל השיחה גלשה מהר מאוד לתוכניות לזמן הרחוק שהיו יותר חלומות מתוכניות.

למחרת בבוקר, אחרי לילה קצר מאוד, יצאה קבוצה קטנה, ברגל, דרך השדות לכיוון רגבה.

הגזבר המיועד - כדי לסדר את ענייני הבנק. כעבור שנים הוא סיפר שביקש מהאיש שעמד על ידו בבנק שיילמד אותו כיצד ממלאים המחאה.

המזכיר - להסדיר את ענייני הקיבוץ החדש אצל נציגי המועצה.

חברה אחת- כדי להמשיך את לימודיה כמטפלת תינוקות,

אשר - חזר לצבא, ליחידתו,

ואני, כדי לחזור לקבוצת כינרת עד שכולנו נגיע לקיבוצנו החדש כעבור מספר חודשים.

קבוצה קטנה שהייתה הנציגות של קיבוצנו החדש.

חגיגה ארני'

8. 1. 2023.